

# Het Hart van Claudine

door

A. P. HENGVELD

Mijnheer Wickenhorst, u weet, ik gûn het u, maar u kiest werkelijk weer het allerbeste uit de zending."

Paul bekeek het looden kistje nog eens aandachtig en probeerde de vrijwel uitgeschichte inscriptie te ontcijferen.

Het was een zwaar voorwerp, zoo groot als een tabaksdoos. Open krijgen kon hij het niet.

"Ja, ja, je gunt het me wel Samuels, Als ik jouw fikschen prijs maar betalen wil. Ik ken je langer, ouwe jongen!"

"En toch zou een ander het niet van me gekregen hebben. Zooiets hou ik graag voor mezelf. Heusch, grâag of niet." Samuels bezag het ding op zijn beurt nog eens met bewondering. „Op de lijst stond het genoteerd als een grafkistje. Een vondst uit het Zuiden van Frankrijk. De regeering heeft natuurlijk heel gauw beslag op alles laten leggen. Afblijven is nu de boodschap."

"Ja, naar dat opschrift heb ik ook al een heelen tijd zitten turen. In Parijs is het gedeeltelijk ontcijferd. Dat kistje moet het hart bevatten van een prinses. Prinses Claudine of Clodina. Kijk, daar staat zooiets van Clode of Claudi.... Neen, laat u het maar stil dicht. U zoudt het ding vernielen. Een prachtstuk. Negende of tiende eeuw minstens."

"Kalm aan maar Samuels, kalm aan. Zeker, het ding is mooi. Een prachtige zware pressepapier voor mijn schrijftafel."

Samuels schudde 't hoofd. „Pressepapier, dat zal wel." Hij nam de chèque, die Paul voor hem schreef. Het zaakje was niet onaardig. Paul verliet met zijn schat den winkel van den antiquair.

Claudine! Het hart van prinses Claudine! Onzin natuurlijk. Maar toch wel curieus. Had hij het hartje van de levende Claudine maar! Van Clo Segnard.

En toch kenden ze elkaar al jaren. Samen op het gym geweest. Samen twee jaar gestudeerd. Twee jaar geleden had hij den meestertitel gehaald. Clo had na den dood van haar vader de studie opgegeven en was met haar moeder in Aerdenhout gaan wonen. Om Clo eigenlijk had Paul verleden jaar ook een huis in Aerdenhout gekocht. Ze zagen elkaar bijna dagelijks.

Hij hield van Clo. Behalve een sportvrouw in de beste beteekenis van het woord was ze een heel knap ontwikkeld meisje, dat veel belangstelde in Paul's werkkring en dikwijls een buitengewoon gezond oordeel kon vellen in voor hem moeilijke kwesties, zich er graag voor interesseerde. Een ideaalvrouw! Maar, als zoovele idealen, schijnbaar dichtbij en daadwerkelijk zoo ver af. Want meermalen had Clo niet onduidelijk laten merken, dat het vrije ongebonden leven haar opperbest beviel. Zoo best, dat ze er voorloopig niet aan dacht een Mevrouw, wie dan ook, te worden. Wie dan ook! Al mocht deze verklaring een pleister op de wonde zijn, die platonische vriendschap zat Paul langzamerhand danig dwars. Vooral in de laatste maanden, sedert die nieuwe dokter Melvoort daar zoo dikwijls aan huis kwam. Melvoort was een geschikte kerel en Paul was heelemaal niet jaloersch. Maar toch!

De reis van Amsterdam naar Haarlem

en vandaar in zijn wagentje naar Aerdenhout was gauw opgeknapt. Daar was de Bremstruik al. Clo zat op het terras. Nog in volledig tennistenue. Den heelen middag gespeeld natuurlijk. Die Melvoort bofte toch maar! Nooit voor zaken of wat ook naar Amsterdam te moeten. Paul toeterde en Clo keek op. Natuurlijk stopte hij. Zij liep over het gazon naar hem toe; zag het pakje onder zijn arm:

"Zoo, zoo, weer bij vriend Samuels geweest. Wedden, dat daar een antiquiteit in zit? Gauw zien hoor!"

Paul wipte over de heg, maakte het papier los. Het onderzoek viel bevredigend uit.

"Een mooi ding hoor! 't lijkt wel een urn."

"Dat is het ook."

"Jakkas, wat eng, wie weet wat er in zit."

"Ik natuurlijk!"

"Wat dan?"

"Het hart van Claudine!"

Clo kreeg een kleur, „loop heen gekke vent!"

"Nee, niet van jou natuurlijk. Dat weet je veel te goed te bewaren."

Het meisje keek hem lachend aan en plotseling kon Paul zich niet meer bedwingen. „Clo, in ernst, lach er niet om. Je weet, dat ik van je houd, Clo, schenk mij je eigen hartje. Toe, zeg, dat je mijn vrouw wilt worden!"

Het waren weinig poëtische omstandigheden, waaronder Paul zijn liefdesverklaring deed. Zoo in het volle daglicht. Zoo op het gazon vlak aan den weg.

"Paul, jongen, hoe kom je daar zoo opeens aan! 't Lijkt wel of we voor de film spelen. Zooiets vraag je in een helderen manenacht. Aan de boorden van een kabbelende beek. — Kom Paul, word rustig. Ga met je schat naar huis. Ik schenk vandaag mijn hart nog niet weg hoor! Of er moest een wonder gebeuren! Kijk nu maar niet zoo sip. Een blauwtje heb je ook niet geloopt."

Paul voelde, toen hij in haar eerlijke levenslustige oogen keek, dat zijn kansen er nog niet zoo héél slecht voorstonden. Maar om zòò afgepoeierd te worden! Nog één poging om in de Bremstruik door te dringen. Hij liep met Clo mee naar de loggia. „Is je moeder thuis, Clo? Ik heb haar in geen week gezien, kan ik haar even groeten."

"Nee, wis en zeker niet. Moeder is zich aan het kleeden voor het diner. Dokter Melvoort komt vanmiddag eten. — Gunst, vertrek alsjeblieft met bliksemvaart. Ik moet me nog in een mooi pak steken en het is bij zessen. Saluut Paul, verlies het hart van je oude Claudine niet!" Ze draaide zich om.

"Clo, even nog! Clo, voor je het jouwe verliest, Clo ik houd van je....!"

"Wees toch stil, malle jongen. Het heele huis kan je wartaal hooren. Ik mijn hart verliezen? Aan wien?.... O.... wacht eens! O, jij jaloersch kereltje! Aan den dokter zeker! Wel ja — 't Is een knap

ventje! En hij tennist reuze. Zes uur! Nou, dag hoor!" Ze wipte het huis binnen.

Nog een paar minuten bleef Paul, in niet overdreven prettige gedachten verzonken, in de loggia staan. Er zat niets anders op dan zijn wagentje weer te beklimmen en naar huis te rijden. Jan Melvoort....

Hij was laat thuis en bijna onmiddellijk kondigde Dirkje aan dat het eten opgedaan was. Het smaakte niet erg en hij was gauw klaar. Trok naar zijn studeerkamer om daar afleiding voor zijn sombere gedachten te vinden. Weldra was hij verdiept in zijn werk. Half elf. Het vlotte best. Hij kwam er echt in. Elf uur. Met zilveren klanken sloeg de staande klok in de hall beneden.

Plotseling overviel Paul een eigenaardig gevoel. Een gevoel alsof hij zich niet alleen in de kamer bevond. Hij keek op, Clo...! Onwillekeurig ontsnapte die naam zijn lippen. Maar het was Clo niet. Doodsbleek, met starende oogen, stond een vrouwenfiguur achter zijn schrijftafel. Het gezicht van Clo ongetwijfeld. Ook dezelfde gestalte. Maar in welk een kleeding! Een lang donkergroen gewaad viel in wijde plooiën tot op den grond. Een uit bijzondere goudstof vervaardigde doek lag over de schouders. Een witte kap was strak om het hoofd getrokken. Het was Clo en het was Clo niet. Een eigenaardige geur drong in Pauls neusgaten. Een oude lavenderachtige geur.

Hij wilde opstaan. Kon niet. De gestalte bewoog de lippen. Sprak. Sprak in slecht Fransch, dat Paul met moeite verstond.

"Heb geen vrees. Ik kom u slechts een verzoek doen. Ik ben prinses Claudine."

Pauls tong weigerde dienst.

"Slechts enkele minuten kan ik toeven. Luister. In dat kistje, in dien urn ligt mijn hart besloten. Gescheiden van mijn lichaam, dat gindsch in Frankrijk sedert eeuwen rust. Nog eeuwen rusten zal. Dat hart werd vandaar gestolen. Hierheen gebracht. Ik mag maar één poging doen het terug te erlangen. Als een vrijwillige gift. Weiger mijn bede niet. Ik zou geen rust meer kennen. Schenk het mij, gij de rechtmatige bezitter, tegen mijn wil en tegen mijn wensch."

Paul voelde, dat hij niet weigeren kon, niet weigeren mocht. Zwijgend bood hij haar het kistje aan.

Een dunne wasbleeke hand strekte zich uit. Verborg het voorwerp onder de plooiën van het gewaad. „Heb dank voor uw goedheid en neem dit als teeken, dat ik die dankbaarheid in voor u tastbaren vorm wil bewijzen. Het is de ring, die voor mij de huwelijksbelofte beteekende. Schenk hem haar, die gij liefhebt, tot uw vrouw begeert, en gij zult uw wensch vervuld zien."

Zij legde iets op Pauls werktafel. Hij wilde antwoorden, maar de gestalte was verdwenen; opgelost in de schaduwen van het studeervertrek.

Paul probeerde op te staan. Het gelukte. Hij vloog naar de deur, knipte het groote licht van de kaarsenkroon aan. De kamer was net als anders. Geen spoor van zijn bezoeker. Hij bespeurde niets meer van dien zonderlingen geur. De deur was dicht. De pendule wees half twaalf. Hij lachte zenuwachtig. Geslapen had hij! Natuurlijk over zijn werk in slaap gevallen. Half